

Zuijnenbos

Als het Grotenrather Püttchen toch eens kon praten. De kleine bron (Püttchen is verwant aan het Nederlandse "put") die we hier zien, ligt hier immers al veel langer dan alle bomen er omheen. In de middeleeuwen was hier een groot loofbos, waarin waarschijnlijk een kleine nederzetting lag.

Het Püttchen werd indertijd gebruikt als bron en drenkplaats voor vee. Dagelijks dreven de boeren die in de omgeving van het bos woonden hun varkens, runderen en paarden in het bos, waar zij eikels, beukenootjes, wilde kruiden en jonge boomscheuten aten. Dit had gevolgen: omdat het vee de jonge scheuten weg graasde, kwamen er weinig nieuwe bomen tot ontwikkeling en werd het bos steeds lichter.

Eikels zijn zeer bitter en voor de mens oneetbaar. Maar ze zijn erg voedzaam en bevatten tot wel 38% zetmeel. Varkens werden in het bos gedreven en met eikels vetgemest. Vandaar dat men in deze regio wel placht te zeggen, dat de beste ham aan eiken groeide.

Bron: Frank Hecker

Bovendien gebruikten de boeren het loof en de naalden als strooisel in hun stallen. Verrijkt met de uitwerpselen van de dieren fungeerde dit strooisel vervolgens als mest voor de velden. Dit bevorderde de aangroei van Heidekruid, dat goed bestand was tegen de schrale omstandigheden. Elke paar jaar werden er plaggen gestoken, waarbij het Heidekruid met wortel en al werd verwijderd om ook als strooisel in de stallen te worden gebruikt. De schaarse voedingsstoffen werden zo eeuwen lang geplunderd en de bodem verarmde.

Sinds de negentiende eeuw zijn veel vlaktes met dennen aangeplant. Vandaag de dag wil men het natuurlijke loofbos, waarvan nog kleine restanten zijn overgebleven, weer stimuleren. Ondertussen verdroogde de bron door de afgraving van zand, grind en klei in de Teverener Heide en nu staat er alleen na zware regenval nog water in deze bron en drenkplaats.